

Sygn. akt II CSKP 758/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Fundacji w Z. działającej na rzecz M. P.
przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu w Warszawie na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2023 r.
w Izbie Cywilnej,
skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 5 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa 613/19,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II zaskarżonego wyroku;**
- 2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części;**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód działając w imieniu M. P., wystąpił z powództwem przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej w G., domagając się

zasądzenia kwoty 243 952,14 zł z ustawowymi odsetkami. W uzasadnieniu wskazał, iż M. P. i pozwanego wiązała umowa pożyczki konsorcjalnej konsolidacyjnej, która prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie została uznana za nieważną. Wobec powyższego, Fundacja działająca w imieniu powoda domagała się zwrotu od pozwanego nienależycie pobranego świadczenia, na które składają się kwoty 154 980,28 zł tytułem sumy wszystkich wpłat dokonanych przez konsumenta tytułem umowy pożyczki, a także kwota 88 971,86 zł tytułem sumy skapitalizowanych odsetek ustawowych. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z 15 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od pozwanego na rzecz M. P. kwotę 128 107,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2018 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekając o kosztach postępowania za I instancję.

Sąd Okręgowy ustalił, że umową z 1 czerwca 2010 r. zawartą pomiędzy M. P. a Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo - Kredytową w G. i Towarzystwem spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo-akcyjną, udzielono M. P. pożyczki konsorcjalnej konsolidacyjnej na kwotę 200 000 zł. W ramach udzielonej kwoty pożyczki: T. spółka z o.o. s.k.a. udzieliła powodowi pożyczki w kwocie 128 107,09 zł na okres 120 miesięcy, to jest do dnia 30 maja 2020 r.; zaś Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa udzieliła pożyczki w kwocie 71 892,91 zł na okres 60 miesięcy. M. P. otrzymał od pozwanego kwotę 191 050 zł, przy czym spłacił z tytułu umowy łączną kwotę 144 457,60 zł. Z czasem M. P. przestał wywiązywać się z terminowej spłaty pożyczki, na skutek czego umowa została wypowiedziana w 2015 r. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z 31 października 2012 r., wierzytelność Towarzystwa Spółki z o.o. z umowy pożyczki z dnia 1 czerwca 2010 r. została przelana na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w G., pomimo, że postanowienia umowy nie dopuszczały możliwości dokonania przelewu wierzytelności. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w G. wystąpiła z powództwem przeciwko M. P. i T. P., domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 173 701,72 zł z odsetkami umownymi tytułem zwrotu pożyczki konsorcjalnej konsolidacyjnej. Sąd Okręgowy w Zamościu po rozpoznaniu sprawy z powództwa SKOK w G. zasądził

solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 173 701,72 zł z odsetkami umownymi tytułem zwrotu pożyczki. Na skutek apelacji, Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo, dochodząc do przekonania, że umowa łącząca strony jest nieważna. Pismem z 11 stycznia 2018 r. M. i T. P. wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 230 219,06 zł, na co składała się kwota należności głównej wpłaconej z tytułu spłaty umowy pożyczki konsorcjalnej konsolidacyjnej w wysokości 148 307,52 zł oraz kwota 81 911,54 zł stanowiąca odsetki ustawowe. W odpowiedzi na wezwanie z 26 stycznia 2018 r. pozwany wskazał, że żądanie zapłaty pozbawione jest podstaw. Pismem z 21 lutego 2018 r. powodowie, na podstawie art. 410 k.c., wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 243 952,14 zł, na którą składała się należność główna z tytułu spłaty pożyczki konsolidacyjnej w wysokości 154 980,28 zł oraz kwota 88 971,86 zł tytułem odsetek. Wezwanie zostało doręczone w dniu 23 lutego 2018 r. W odpowiedzi z 13 marca 2018 r. pozwany wskazał, że żądanie pozbawione jest podstaw. Podniósł, iż nie wykazano, w jaki sposób ustalona została wysokość żądanych odsetek. Na mocy umowy cesji z 13 lutego 2018 r. Towarzystwo przełoło na rzecz SKOK w G. wierzytelność z tytułu świadczenia nienależnego wobec M. P.. Pismem z 13 marca 2018 r. pozwany skierował do M. P. wezwanie do zapłaty kwoty 190 890,48 zł tytułem nienależnie pobranego świadczenia w związku z umową pożyczki konsorcjalnej z 1 czerwca 2010 r., którą uznano za nieważną, na podstawie art. 410 § 2 k.c. Z kolei w piśmie z 24 lipca 2018 r. pozwany skierował do M. P. oświadczenie o potrąceniu. Wskazał, że powyższy otrzymał pożyczkę w wysokości 191 050 zł. W związku z wystąpieniem przeciwko pozwanemu z powództwem o zapłatę kwoty 243 952,14 zł, SKOK w G. potrąciła wierzytelność przysługującą jej wobec M. P. w kwocie 190 890,48 zł z wierzytelnością powoda w kwocie 144 457,60 zł. Zdaniem pozwanego, obie wierzytelności umorzyły się do wysokości wierzytelności niższej i wezwał powoda do zapłaty kwoty 46 432,88 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że stosownie do art. 410 k.c. powodowi należy się zwrot wpłaconego na rzecz pozwanego świadczenia, albowiem M. P. świadczył na rzecz podmiotu, wobec którego nie był zobowiązany. Za nieskuteczne uznał przy tym zawarcie umowy cesji. W ocenie Sądu pierwszej instancji, nawet jeśli M. P., z uwagi na zaniedbania po

stronie pozwanej był stroną nieważnej umowy pożyczki, nie może być uprawniony do uzyskania zwrotu całości spełnionych przez siebie świadczeń udzielonych mu przez ten podmiot. Wymagają tego ogólne reguły słuszności i uczciwości. Nie ma podstaw do wymierzania pozwanemu swoistego rodzaju kary finansowej połączonej z równoczesnym niesłusznym wzbogaceniem M. P.. M. P. przekazana została przez pożyczkodawcę kwota większa niż ta, którą zwrócił. Tym samym powództwo w ocenie Sądu pierwszej instancji zmierzało do wykorzystania instytucji bezpodstawnego wzbogacenia w sposób sprzeczny z jej społeczno-gospodarczym celem. W kwestii złożonego oświadczenia o potrąceniu Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 502 k.c., wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Początek biegu terminu przedawnienia rozpoczął się w chwili wypłaty środków kredytu tj. 1 czerwca 2010 r., zaś skończył się w dniu 1 czerwca 2013 r. Oświadczenie o potrąceniu złożone przez stronę pozwaną powód odebrał w dniu 15 czerwca 2018 r., a więc przeszło 5 lat po upływie terminu przedawnienia. Potrącenie zatem nie mogło odnieść zamierzonego skutku. Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że skoro powód dochodzi świadczenia nienależnego, a termin jego spełnienia nie był oznaczony, w takim przypadku wezwanie dłużnika do wykonania, traktowane jako oświadczenie woli, powoduje przekształcenie dotychczasowego zobowiązania bezterminowego w zobowiązanie terminowe. Pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 243 952,14 zł pismem z 21 lutego 2018 r., które wyznaczało 7-dniowy termin do zapłaty. Naliczanie odsetek możliwe było zatem dopiero od 3 marca 2018 r. Tym samym, żądanie zapłaty kwoty 88 971,86 zł tytułem odsetek skapitalizowanych do dnia 21 lutego 2018 r. było bezzasadne. W ocenie Sądu Okręgowego, suma środków wpłaconych przez M. P. pozwanemu wynosiła zgodnie z wyliczeniem i przedstawionymi dokumentami przez pozwanego 144 457,60 zł, a nie jak wskazywał powód 154 980,28 zł.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodził się pozwany. Sąd Apelacyjny w Gdańsku na skutek apelacji pozwanego (pkt I) zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że powództwo o zapłatę kwoty 128 107,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2018 r. do dnia zapłaty oddalił i (pkt II) nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów uznając, że powód wykazał, by M. P. nienależnie świadczył na rzecz pozwanego kwotę 128 107,09 zł. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika jedynie, że M. P. od dwóch podmiotów otrzymał, w wyniku nieważnej umowy łączną kwotę 191 050 zł., z czego od pozwanego – 71 892,91 zł., zaś od T. sp. z o.o. s.k.a. – 128 107,09 zł. Dłużnik spłacił łącznie kwotę 144 457,60 zł, przy czym nie jest jasne, jak się ma ta kwota do wartości przekazanych przez każdego z pożyczkodawców. Ocena zatem Sądu *meriti*, że część z kwot zapłaconych przez M. P. w całości powinna być zaliczona na poczet wartości przekazanej przez T. sp. z o.o. s.k.a. jest dowolna. W konsekwencji, zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że strona powodowa udźwignęła ciężar spoczywającego na niej dowodu w zakresie wykazania, że M. P. świadczył na rzecz pozwanego kwotę 128 107,09 zł. w wykonaniu nieważnej umowy pożyczki udzielonej przez T. sp. z o.o. s.k.a. Dalej Sąd Apelacyjny ocenił, iż Sąd Okręgowy wadliwe przyjął, że przedmiotem przelewu nie może być wierzytelność przedawniona, dlatego, jako wadliwy ocenił wniosek Sądu pierwszej instancji wedle którego nie była skuteczna umowa cesji wierzytelności z 13 lutego 2018 r. zawarta pomiędzy pozwanym i T. sp. z o.o. s.k.a., której przedmiotem była wierzytelność z tytułu nienależnego świadczenia wobec M. P.. Zdaniem Sądu Apelacyjnego skoro dopuszczalna była cesja wierzytelności z tytułu nienależnego dłużnikowi świadczenia (w wyniku wykonania nieważnej umowy kredytu), nawet przedawnionej, aktualne pozostają, trafne, uwagi Sądu Okręgowego w zakresie rażąco niesłusznego żądania pozwu, które miałyby konsekwencje trudne do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości, polegającego na uzyskaniu przez dłużnika kwoty uzyskanej z („nieważnego”), a nadto zwrocie części środków pieniężnych w wykonaniu nieważnej umowy. Jak ocenił Sąd drugiej instancji słusznie, w świetle powyższego skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa procesowego w zakresie art. 233 § 1 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że M. P. świadczył nienależnie kwotę 128 107,09 zł w wyniku wykonania nieważnej umowy kredytu i była to kwota, którą odnieść należy do wartości przekazanej przez T. sp. z o.o. s.k.a., a także, by pozwany nie był legitymowany do obrony przed żądaniem

pozwu w tym właśnie zakresie. Oceniając zarzut naruszenia przepisów o przedawnieniu roszczenia Sąd Apelacyjny przyjął, że termin początkowy biegu przedawnienia roszczenia dla pozwanego winien być liczony od chwili unieważnienia umowy, jednakże kwestia ta nie była przesądzająca w sprawie, bowiem decydujące były zasady współżycia społecznego, które w świetle przepisu art. 411 § 2 k.c. stawały na przeszkodzie dla aprobaty żądania pozwu. Za trafne zatem uznać należało także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 118 k.c. i art. 120 k.c. w zw. z art. 405 k.c. W świetle powyższego Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, oddalając powództwo,

Skargą kasacyjną z 14 września 2020 r. pozwany zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 czerwca 2020 r. Orzeczeniu zarzucił naruszenia prawa materialnego:

1. art. 410 § 2 k.c. (*condictio indebiti*) w zakresie stanowiącym, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy M. P. spełnił świadczenie na rzecz pozwanego na podstawie nieważnej umowy, która przewidywała spłatę pożyczki na rzecz pozwanego, będącego jednym z pożyczkodawców, a nie na rzecz T. sp. z o.o. sp. k. (drugiego pożyczkodawcy), a więc w okolicznościach niniejszej sprawy należało zastosować art. 410 § 2 w zakresie w jakim przepis ten stanowi, że świadczenie jest nienależne, jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (*condictio sine causa*), w skutek czego sąd drugiej instancji uznał, że powód miał obowiązek wykazać, które wpłaty M. P. spłacane na rzecz pozwanego należy przyporządkować jako zwrot świadczenia otrzymanego od drugiego pożyczkodawcy (T. sp. z o.o. s.k.a.), a które jako zwrot świadczenia otrzymanego od pozwanego,
2. art. 410 § 2 k.c. (*condictio sine causa*) poprzez jego niezastosowanie w zakresie świadczenia spełnionego na rzecz pozwanego w wysokości 72 564,69 zł, w sytuacji gdy sąd drugiej instancji prawidłowo ustalił (była to okoliczność bezsporna), że M. P. spełnił na rzecz pozwanego

na podstawie nieważnej umowy pożyczki świadczenie w wysokości 144 457,60 zł, a pozwany na podstawie tej samej umowy spełnił na rzecz M. P. świadczenie w wysokości 71 892,91 zł, a więc nie ma znaczenia dla zastosowania tego przepisu jednoczesne ustalenie przez sąd drugiej instancji, że powód nie wykazał, które wpłaty M. P. spłacane na rzecz pozwanego należy przyporządkować jako zwrot świadczenia drugiego pożyczkodawcy (T. sp. z o.o. s.k.a.), a które jako zwrot świadczenia pozwanego - nawet bez takiego przyporządkowania nadwyżka kwoty 144 457,60 zł nad kwotą 71 892,91 zł powinna podlegać zwrotowi na podstawie art. 410 § 2 w zakresie w jakim przepis ten stanowi, że świadczenie jest nienależne jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (*condictio sine causa*),

3. art. 118 w zw. z art. 120 § 1 w zw. z art. 455 w zw. z art. 502 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że bieg terminu przedawnienia roszczenia kredytodawcy do kredytobiorcy o zwrot świadczenia spełnionego na podstawie nieważnej umowy kredytu rozpoczyna się od dnia stwierdzenia przez sąd nieważności umowy kredytu, a nie od dnia wypłaty kredytu,
4. art. 411 pkt 2 k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że spełnienie przez M. P. na rzecz pozwanego świadczenia na podstawie nieważnej umowy kredytu czyni zadość zasadom współżycia społecznego w sytuacji, gdy nieważność umowy kredytu została wywołana postępowaniem pozwanego, a ponadto zgodnie z teorią dwóch kondykcji pozwanemu przysługuje wzajemne roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia, które może realizować w drodze wniesienia powództwa lub zarzutem potrącenia, a okoliczność przedawnienia roszczenia pozwanego względem powoda nie powinna prowadzić do obejścia tych sposobów zaspokajania wierzytelności powoływaniem się na zasady współżycia społecznego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych, a ponadto zasądzenie zwrotu kosztów postępowania

kasacyjnego wg norm przepisanych, ewentualnie w przypadku uznania, że podstawa naruszenia prawa materialnego nie jest oczywiście uzasadniona wnioś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania kasacyjnego o zasądzenie których wnioś.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną z 12 października 2020 r. powód wnioś o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w dokonaniu tej czynności. Interes prawny w zaskarżeniu, określany jako *gravamen*, rozumiany jest jako pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją zaskarżonego orzeczenia. Brak tak rozumianego interesu prawnego prowadzi do odrzucenia środka odwoławczego (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2019 r., I CSK 214/19).

Skarżący zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji w całości, podczas gdy punkt II tego orzeczenia jest korzystny dla skarżącego, albowiem nie obciąża go kosztami postępowania apelacyjnego w wyniku zastosowania zasady słuszności przewidzianej w art. 102 k.p.c. Zatem skarżący nie ma interesu prawnego w kwestionowaniu tej części rozstrzygnięcia. Skarga kasacyjna w części, w której zaskarża rozstrzygnięcie korzystne dla strony, podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., gdyż w tym zakresie jest niedopuszczalna z uwagi na brak po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (*gravamen*).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. postanowił w pkt 1 wyroku odrzucić skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II zaskarżonego wyroku.

Oba zarzuty dotyczące naruszenia art. 410 § 2 k.c. nie mogły skutkować uwzględnieniem skargi kasacyjnej, w szczególności dlatego, że powództwo zostało oddalone z uwagi na treści i zastosowanie art. 411 pkt 2 k.c. Jakkolwiek zatem

Sądy przyjęłyby za podstawę rozstrzygnięcia art. 410 § 2 k.c. w zakresie *condictio indebiti* czy *condictio sine causa* oraz czy uczyniłyby to w sposób prawidłowy czy też błędnie, nie miałyby to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Niemniej jednak zaznaczyć należy, że żaden z sądów w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wskazał jako materialnoprawnej podstawy rozstrzygnięcia art. 410 § 2 k.c. w zakresie stanowiącym, że świadczenie powoda było nienależne, albowiem nie był on zobowiązany względem osoby na rzecz, której świadczył. Wręcz odwrotnie, w zakresie podstawy wskazywano na fakt, iż świadczenie było nienależne, bowiem zostało spełnione w wykonaniu zobowiązania z nieważnej czynności prawnej. Ostatecznie w ramach formułowanych zarzutów skarżący stara się poddać ocenie w ramach skargi kasacyjnej ustalony w sprawie stan faktyczny i ocenę dowodów dokonaną przez Sądy obu instancji, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne.

Nietrafny był również podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 118 w zw. z art. 120 § 1 w zw. z art. 455 w zw. z art. 502 k.c. Niewątpliwie w orzecznictwie Sądów na przykładzie tzw. spraw kredytów frankowych aktualny jest problem związany z ustaleniem daty początkowej biegu terminu przedawnienia roszczenia dla przedsiębiorcy w sytuacji uznania umowy za nieważną. W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że kredytobiorca-konsument nie może zakładać, iż roszczenie banku uległo przedawnieniu w terminie liczonym tak, jakby wezwanie do zwrotu udostępnionego kredytu było możliwe już w dniu jego udostępnienia - art. 120 § 1 zd. 2 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18). W świetle powyższego prawidłowa była ocena Sądu Apelacyjnego w realiach rozpoznawanej sprawy, który przyjął, że termin początkowy biegu przedawnienia roszczenia dla pozwanego winien być liczony od chwili unieważnienia umowy.

Nie mógł zasługiwać na uwzględnienie ostatni z podniesionych zarzutów dotyczący obrazu art. 411 pkt 2 k.c. W doktrynie wskazuje się, iż wyłączenie obowiązku zwrotu świadczenia ze względu na to, że czyni ono zadość zasadom współżycia społecznego, jest możliwe w zasadzie w przypadku wszystkich kondykcji (por. R. Trzaskowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, red. J. Gudowski, Warszawa 2018, art. 411).

Nie ma zatem racji skarżący, iż przepis art. 411 pkt 2 k.c. nie powinien być przez Sąd Apelacyjny stosowany w analizowanej sprawie. Pamiętać jednak należy, że przepis ten może mieć zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, gdy względy słuszności przemawiają w oczywisty sposób za uznaniem, iż spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2019 r., V CSK 20/18). Jednak to, czy ocena Sądu Apelacyjnego w analizowanej sprawie była prawidłowa wyłączone jest z kontroli kasacyjnej, albowiem skarżący w zarzucie wskazywał na bezpodstawne zastosowanie art. 411 pkt 2 k.c., zamiast niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu i błędną ocenę, która z resztą wskazywana jest w uzasadnieniu zarzutu. Jednakże rozdzwięk ten nie może skutkować uwzględnieniem zarzutu, skoro skarżący w zarzucie kwestionuje zastosowanie art. 411 pkt 2 k.c., a nie jego niewłaściwe zastosowanie, o którym także traktuje w jego uzasadnieniu, lecz nie obejmuje wprost zarzutem.

Wobec bezzasadności sformułowanych zarzutów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną strony powodowej (pkt 2 wyroku).

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 3 wyroku) orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

r.g.

[ms]